

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. D.**, zastoupený společností UNTAX, s. r. o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, za účasti: **Insolvenční agentura v. o. s.**, jako insolvenční správkyňě úpadce K. D., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. 1948621/16/2701-50521-608306, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2023, č. j. 31 Af 38/2022 - 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč k rukám jeho zástupkyňě společnosti UNTAX, s. r. o. ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný jako správce daně v záhlaví uvedeném platebním výměrem vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2015 ve výši 209 356 Kč, neboť neuznal jeho nárok na odpočet této daně ze zdanitelných plnění přijatých od dodavatele P. M. Dospěl totiž k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětná plnění přijal od deklarovaného dodavatele.

[2] Žalobce se proti platebnímu výměru správce daně původně bránil odvoláním, které zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č. j. 9272/18/5300-21443-702551. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 31 Af 23/2018 - 124. Tento rozsudek společně s rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství však s ohledem na právní názor vyložený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2027 - 208, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, a věc vrátil Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení s pokynem, aby správní orgány umožnily žalobci prokázat okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH.

[3] V průběhu navazujícího řízení před Odvolacím finančním ředitelstvím došlo k úpadku žalobce a k povolení jeho oddlužení. Krajský soud v Hradci Králové jako insolvenční soud usnesením ze dne 25. 8. 2022, č. j. KSHK 45 INS 22731/2021-B-16, schválil a zveřejnil zprávu o přezkumu a oddlužení žalobce plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. Odvolací finanční ředitelství proto dne 19. 10. 2022 s ohledem na § 243 odst. 2 daňového řádu zastavilo řízení o odvolání žalobce proti předmětnému platebnímu výměru správce daně. Žalobce následně podal žalobu přímo proti tomuto platebnímu výměru a správce daně se tak stal v řízení před soudem žalovaným.

[4] Krajský soud nyní napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného (platební výměr) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že podmínky § 243 odst. 2 daňového řádu byly v posuzované věci splněny a že platební výměr tak v souladu s tímto ustanovením nabyl dne 25. 8. 2022 právní moci. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 141/2017 - 34, a uzavřel, že žalobce byl za této procesní situace oprávněn podat žalobu přímo proti platebnímu výměru.

[5] V rámci věcného posouzení krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, který v předchozím soudním řízení zrušil jeho rozsudek č. j. 31 Af 23/2018 - 124 a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Tímto rozsudkem tak byl krajský soud v navazujícím soudním řízení o žalobě proti platebnímu výměru vázán. Krajský soud dal žalobci za pravdu, že orgány finanční správy v daňovém řízení vedeném po vydání citovaného rozsudku kasačního soudu nedostály požadavkům, které v něm Nejvyšší správní soud stanovil. Jejich povinností podle něj bylo dát žalobci možnost tvrdit a prokázat, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH, a to v souladu se závěry rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 Afs 334/2017 - 208) a Soudního dvora EU (C-154/20) vydaných ve věci *Kemwater ProChemie*. To se však podle krajského soudu nestalo. Nebylo přitom významné, že Odvolací finanční ředitelství zastavilo odvolací řízení s odkazem na § 243 odst. 2 daňového řádu. Tato skutečnost totiž podle krajského soudu nemůže jít k tíži žalobce. Krajský soud zdůraznil, že není povolán k tomu, aby suploval nalézací daňové řízení a nahrazoval roli odvolacího orgánu. Připustil sice, že není obecně vyloučeno doplnit v soudním řízení dokazování provedené ve správním řízení, poukázal však současně na to, že v předložené věci Nejvyšší správní soud (v rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35) již stanovil, že ověřit, zda skutečný dodavatel zdanitelných plnění byl plátcem DPH, má primárně správní orgán a nikoli soud.

pokračování

Uzavřel proto, že tento právní názor mu neumožňuje přijmout jiný závěr, než že je třeba zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel nejdříve namítl, že rozsudky ve věci *Kemwater ProChemie* soudy vydaly až po ukončení nalézacích řízení. Správní orgány svoji úvahu učinily za existence tehdejší ustálené judikatury, a nemohly tak předvídat, že pro posouzení hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet daně z důvodu neprokázání konkrétního dodavatele může hrát roli také otázka, zda nejsou s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření, zda měl skutečný dodavatel postavení plátce DPH. Nemohly si být proto vědomy povinnosti posuzovat, zda v tomto směru daňový subjekt unesl důkazní břemeno.

[8] Stěžovatel má dále za to, že krajský soud pochybil, pokud jeho rozhodnutí zrušil, aniž by věcně posoudil dokazování, které stěžovatel provedl poté, co mu Odvolací finanční ředitelství podle § 115 odst. 1 daňového řádu uložilo dokazování doplnit. Stěžovatel tuto povinnost splnil vydáním výzvy ze dne 24. 8. 2022, č. j. 1519791/22/2701-60563-609188, kterou podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu žalobce vyzval k doplnění skutkových tvrzení a prokázání skutečného dodavatele posuzovaných zdanitelných plnění, respektive k prokázání, že dodavatelem byl plátce DPH. Žalobce na tuto výzvu reagoval dne 5. 10. 2022 přípisem zaevidovaným pod č. j. 1671633/22, avšak podle stěžovatele žalobce i nadále v této otázce neunesl své důkazní břemeno. Ze spisu ani z dostupných rejstříků nevyplývaly žádné indicie osvědčující dodání plnění dodavatelem, který by byl plátcem DPH. Nárok na odpočet DPH tudíž žalobci nevznikl.

[9] V této souvislosti stěžovatel dále namítá, že po zastavení odvolacího řízení *ex lege* poté, co doplnil dokazování, již odvolací správní orgán neměl možnost jeho rozhodnutí v nalézacím daňovém řízení věcně přezkoumat. Má proto za to, že v tomto specifickém případě měl nalézací daňové řízení suplovat krajský soud, který měl posouzením doplněného dokazování a správnosti stěžovatelova závěru o neoprávněnosti nároku na odpočet DPH nahradit roli odvolacího správního orgánu. Možnost doplnit dokazování před správním soudem není podle stěžovatele v odůvodněných případech vyloučena. V dané věci by přitom věcné posouzení doplněného dokazování nenahrazovalo nad přípustnou míru činnost správního orgánu.

[10] Žalobce ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Tvrzení uvedená v kasační stížnosti považuje za nesrozumitelná a vnitřně rozporná. Podle jeho názoru právě okolnosti nyní projednávané věci, tj. závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, znemožňují provádět dokazování v řízení před krajským soudem. Tuto okolnost přitom krajský soud v odst. 47 napadeného rozsudku sám zdůraznil jako důvod, proč nelze k dokazování v dané věci přistoupit.

[11] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Předmětem sporu je v předložené věci primárně otázka, zda byl krajský soud za výše popsané procesní situace povinen posoudit doplněné dokazování provedené stěžovatelem a správnost jeho závěru, že nárok na odpočet DPH za dané zdanitelné plnění nelze uznat. Nejvyšší správní soud předesílá, že totožnou kasační argumentací stěžovatele proti téměř shodně formulovanému rozsudku krajského soudu ze dne 13. 9. 2023, č. j. 31 Af 37/2022 - 98, se zabýval v rozsudku ze dne 11. 1. 2024, č. j. 1 Afs 207/2023 - 41. I v této věci stěžovatel doměřil žalobci DPH (avšak za jiné zdaňovací období), neboť neuznal jím uplatněný nárok na odpočet této daně. Odvolací řízení stejně, jako tomu bylo v předložené věci, Odvolací finanční ředitelství s ohledem na § 243 odst. 2 daňového řádu zastavilo, a stěžovatel tak podal žalobu přímo proti platebnímu výměru správce daně. Oba případy se shodují rovněž v tom, že krajský soud uvedený platební výměr ze stejného důvodu, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, zrušil a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení. Kasační argumentace je tak téměř totožná. Nejvyšší správní soud neshledal důvody se od závěrů rozsudku č. j. 1 Afs 207/2023 - 41 odchýlit, a proto z nich při hodnocení kasačních námitek zcela vychází.

[14] Stěžovatel předně namítl, že v daňovém nalézacím řízení nemohl předvídat, že pro posouzení splnění hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet daně je za situace neprokázání deklarovaného dodavatele povinen posoudit, zda subjekt daně prokázal přijetí zdanitelného plnění od skutečného dodavatele s postavením plátce DPH. Upozornil totiž, že rozsudky ve věci *Kemwater ProChemie*, z nichž tato povinnost vyplývá, soudy vydaly až po ukončení nalézacího daňového řízení.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmé, že správní orgány vedly svoji úvahu podle tehdejší judikatury a nemohly předjímat její vývoj. Na jejich povinnosti respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *i u dosud neskončených řízení* a případně přistoupit k doplnění dokazování vyžadované judikaturou ať již Nejvyššího správního soudu, tak *a fortiori* Soudního dvora EU, to však nic nemění. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86: „*pokud [...] rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sjednotí doposud rozdílný přístup senátů zdejšího soudu stejně jako krajských soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví, účinky tohoto rozhodnutí jsou orientovány výlučně do budoucna. [...] Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.*“

[16] Ačkoli si tedy stěžovatel pochopitelně nemusel být v dříve vedeném daňovém řízení vědom své povinnosti posuzovat, zda subjekt daně prokázal přijetí zdanitelného plnění od skutečného dodavatele s postavením plátce DPH, tato skutečnost nezpochybňuje závazný právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu

pokračování

č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, podle něhož je nutné tuto otázku nově posoudit a umožnit žalobci dané okolnosti prokázat.

[17] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud měl s ohledem na zastavení odvolacího řízení v důsledku schválení a zveřejnění zprávy o přezkumu v rámci insolvenčního řízení (§ 243 odst. 2 daňového řádu) sám suplovat činnost odvolacího orgánu, a tudíž posoudit doplněné dokazování provedené stěžovatelem a správnost jeho závěru, že nárok žalobce na odpočet daně za zdanitelné plnění nelze uznat.

[18] Podle § 243 odst. 2 daňového řádu platí, že „[u]končením přezkumného jednání nebo schválením zprávy o přezkumu soudem nabývá nepravomocné rozhodnutí v nalézacím řízení týkajícím se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, právní moci.“ V souladu s judikaturou správních soudů lze v takovém případě podat žalobu přímo proti takto pravomocnému prvostupňovému rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 141/2017 - 34).

[19] Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil platební výměr stěžovatele z důvodu, že správní orgány v řízení navazujícím na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 227/2020-35 nedostály své povinnosti umožnit žalobci tvrdit a prokázat případné okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH (srov. odst. 45 napadeného rozsudku).

[20] Toto tvrzení však není korektní. Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že určité úkony směřující k doplnění dokazování a umožnění žalobci uvedené okolnosti prokázat stěžovatel učinil v rámci odvolacího řízení před jeho zastavením podle § 243 odst. 2 daňového řádu. Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že:

- v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 Odvolací finanční ředitelství výzvou ze dne 3. 8. 2022, č. j. 28676/22/5300-21443-702551, uložilo stěžovateli podle § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit spisový materiál tak, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav a správně přeneseno důkazní břemeno ve věci dodavatele plnění ve smyslu rozsudku *Kemwater ProChemie*;
- stěžovatel výzvou k prokázání skutečností podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 1519791/22/2701-60563-609188, vyzval žalobce k doplnění skutkových tvrzení a prokázání dodavatele posuzovaných plnění, respektive k prokázání, že skutečným dodavatelem byl plátcem DPH;
- žalobce zaslal stěžovateli dne 5. 10. 2022 přípis zaevidovaný pod č. j. 1671633/22/2701-60561-606258, jímž reagoval na výzvu k prokázání skutečností. Doložil k němu čestná prohlášení tří osob a navrhl jejich výsledk a ověření autenticity dokumentů znaleckým zkoumáním;
- Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 19. 10. 2022, č. j. 37806/22/5300-21443-702551, zastavilo řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru stěžovatele, neboť tento platební výměr nabyl v důsledku

schválení a zveřejnění zprávy o přezkumu v insolvenčním řízení žalobce právní moci (usnesení krajského soudu č. j. KSHK 45 INS 22731/2021-B-16).

[21] Závěr krajského soudu, podle kterého správní orgány nedostály povinnosti *umožnit žalobci tvrdit a prokázat* okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH, tak není správný. S ohledem na uvedená zjištění vyplývající z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v navazujícím daňovém řízení obdržel výzvu k prokázání uvedených okolností a že na ni reagoval. Možnost prokázat postavení skutečného dodavatele jako plátce DPH tak byla žalobci ze strany daňových orgánů prokazatelně poskytnuta.

[22] Navzdory tomu však napadený rozsudek krajského soudu co do svého zrušujícího výroku ob stojí. Podání žalobce, kterým na stěžovatelovu výzvu k prokázání skutečností reagoval, totiž správní orgány s ohledem na zastavení odvolacího řízení žádným způsobem *neposoudily a nevyhodnotily*. Stěžovatel sice učinil dne 22. 12. 2022 do spisu úřední záznam podle § 63 daňového řádu (č. j. 1773742/22/2701-60561-606258), ve kterém se snažil odpověď žalobce na zaslanoou výzvu vyhodnotit. Učinil tak však již jen *mimoproceně* v okamžiku, kdy jeho platební výměr nabyt právní moci. Nejvyšší správní soud chápe situaci, ve které se stěžovatel ocitl, avšak faktem zůstává, že formální a autoritativní vyhodnocení žalobcových tvrzení a otázky, zda unesl důkazní břemeno, nelze nahradit úředním záznamem učiněným do spisu v přerušeném řízení.

[23] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je přitom klíčové, že správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Smyslem přezkumu ve správním soudnictví je tak *soudní kontrola* činnosti správního orgánu, nikoli její *nabrazení*. Správní soudy sice rozhodují v plné jurisdikci, a mají tudíž pravomoc dokazováním nejen prověřit a upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel, ale mají také možnost zjistit nové skutečnosti jako podklad pro své rozhodnutí. Judikatura nicméně zdůrazňuje, že správní soudy musí zvážít rozsah doplňování dokazování tak, aby *nenabrazovaly právě činnost správního orgánu* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, či ze dne 2. 2. 2016, č. j. 8 Ads 146/2015 - 36). Limitem, kdy správní soud musí sám přistoupit k provedení dokazování, či tak naopak učinit nesmí, je v obecné rovině *rozsáhlost či zásadnost* dokazování (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 - 56, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 As 88/2023 - 44).

[24] Právě takového typu dokazování, kterým by správní soudy ve svém důsledku nahrazovaly činnost správních orgánů, a rozhodovaly o určitých tvrzených skutečnostech vůbec poprvé, se stěžovatel v kasační stížnosti přitom dovolává. Již s ohledem na právě vymezená obecná východiska fungování správního soudnictví nicméně nelze jeho námitkám přisvědčit. Jelikož žalobcova tvrzení ohledně postavení dodavatele zdanitelného plnění jako plátce DPH a související unesení důkazního břemene v této otázce, daňové orgány dosud autoritativně nevyhodnotily, musel by takové posouzení učinit jako první právě až správní soud. V takovém případě by však krajský soud namísto přezkumné činnosti suploval nalézací činnost správního orgánu, což z výše uvedených důvodů soudům ve správním soudnictví nepřisluší, a to ani v kontextu dosti specifické procesní situace, jaká nastala v právě projednávané věci.

pokračování

[25] Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že odvolací řízení bylo v projednávané věci zastaveno v důsledku naplnění podmínek stanovených v § 243 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatel může otázku unesení důkazního břemene žalobcem ohledně postavení dodavatele jako plátce DPH posoudit a autoritativně o ní rozhodnout v rámci navazujícího nalézacího řízení. Pokud na základě doplněného dokazování dospěje k závěru, že žalobce i ve světle závěrů judikatury ve věci *Kemwater ProChemie* nadále neprokázal okolnosti přijetí zdanitelného plnění od osoby s postavením plátce DPH, pak daň platebním výměrem opětovně vyměří.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[27] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť kasační stížnost bez zbytečného prodlení a po nezbytném poučení účastníků řízení meritorně posoudil.

[28] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu proti žalovanému, který ve věci úspěšný nebyl, přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen společností poskytující specializované právní poradenství podle zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky. Této společnosti přitom podle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije obdobně vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[29] Nejvyšší správní soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jak požaduje žalobce, neboť za tento úkon mu již odměnu přiznal krajský soud. Za jeden účelně vynaložený úkon právní služby proto náleží žalobci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. K ní je třeba přičíst 300 Kč na paušální úhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí celkem 3 400 Kč. Zástupkyně žalobce je plátkyní DPH. Uvedená částka se proto zvyšuje o 21 % DPH (714 Kč). Celková náhrada nákladů řízení tedy představuje částku 4 114 Kč. Stěžovatel je povinen ji žalobci zaplatit k rukám jeho zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[30] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jí však na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Osoba zúčastněná na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnila, ani o přiznání dalších nákladů řízení nežádala. Nejvyšší správní soud proto za použití § 120 s. ř. s. rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu